

Г 507.32013

БІБЛІОТЕКА »СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ« Ч. 143.

500

С. ЧЕРКАСЕНКО

НЕХАЙ ЖИВЕ ЖИТТЯ

(Драматична фантазія в 1 дії з живим образом.)

ЛЬВІВ

1937

Накладом Краєвого Госп. Т-ва »Сільський Господар«.

I 108.100
1493

БІБЛІОТЕКА «СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ» Ч. 143.

Sprygodon
С. ЧЕРКАСЕНКО

НЕХАЙ ЖИВЕ ЖИТТЯ

(Драматична фантазія в 1 дії з живим образом.)

Л В І В

1937

Накладом Краєвого Госп. Т-ва »Сільський Господар«.

*Світлій памяті великого
українського пасічника
Петра Прокоповича*

ДІЄВІ ОСОБИ:

ДІД АНТІН — пасічник.
ДІВЧИНКА.
ХЛОПЧИК 1-й.
ХЛОПЧИК 2-й.
УЧИТЕЛЬ.
БЖІЛКА.
БАБКА ПОЛЬОВА.
МЕТЕЛИК.
КОНИК.
МАТКА.
БЖОЛИ.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001007762473

Старий сад. В глибині пасіка з дуплянками
й колодами. Близьче до авансцени — ослін
з укопаними в землю ніжками і стіл перед
ним. Над ними шатро розлогої липи.

Вечоріє, але сад ще повний жовтого соняш-
ного сяива.

З пасіки лине тихенький передвечірний спів
бжілок: „Заходить сонечко за гори“*). Мельо-
дія не припиняється майже через усю дію.

Вірш С. Черкасенка, музика М. Рощахівського.

З друкарні Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові.

1.507. 320

Танецце (спокійно)

Лягні

Альбіт

зм. За-ходи-ти Сон-чеч-ко За-го-ри,

лзг. ла вдо-хи-АІ ТЕМ-на тінь

сні Скін-чи-ла пчіл-ка ден-ні збо-ри,

зг. зе-ле-ни ки-за є про-спі-ри

А сон-це ю: „Ле-ти спо-чинь!“

Заходить сонечко за гори,
Лягла в долині темна тінь.
Скінчила бжілка денні збори,
Зелені кидав простори,
А сонце їй: „Лети, спочинь!“

Бжоляр старий скінчив роботи
І сів вечерятъ під курінь.
Він бачив бжілчині турботи —
І шепче з ласки їй, з охоти:
„Досить вже, серденъко, спочинь!“

Находить ніченька. Поволі
Розшила златом височінь.
Заснуло все — у лісі, в полі...
Вже ляг і дід, пославши долі,
А ніч ему: „Засни, спочинь!...“

МЕТЕЛИК (*випурхнув з правого боку, підлєтів до одної, до другої квітки і, знеможений сів на стіл*):

Ой, упився! Ой не можу
Більш літати!...

КОНИК (*вискакує на середину з лівого боку; довше хвилини він не всидить на місці й скаче то сюди, то туди*):
Та чому?

Чи годину сю погожу
Віддаси за ніч німу?

МЕТЕЛИК (*сміється*):

Я віддам?!... Також поцілив
Пальцем в небо, — ха-ха-ха!
Змилив голубе мій, змилив,
Взяв на душеньку гріха.

КОНИК (*сердито підстрибнувши*):
То навіщо-ж нарікати?

МЕТЕЛИК:

Нарікаю? я?... О, ні!
Пяний щастям я, мій брате, —
Радо весело мені!
Я обняв би світ усенький,
Лихо все — мені ніщо?

КОНИК:

Ба! раденький, що дурненький!
Оженився ти, чи що?
Взяв за жінку королеву
Найбагатшого роя?
Чи у квітоньку рожеву
Закохався ти?...

МЕТЕЛИК:

Xто? я?

*) Мельодія М. Рощахівського.

Все кохаю я, мій мицій:
 Сонце, квіти, дерева!
 Від кохання вже безсильний,
 Закрутилась голова.
 Слухай-но: з самого ранку,
 Ледви сонечко зійшло,
 Я літаю без устанку
 В поле в ліс, назад в село,
 Далі — в луки, по-над річку,
 Часом в гори полечу,
 Звідтіля впаду в травичку —
 Наслухаю і мовчу...
 Скільки співів, шумів, дзвонів,
 Скільки гуку навколо,
 Скільки танців, перетонів! —
 Аж ворушаться луги.
 Там, легенькі, бистрі, звинні,
 Линуть в гору од землі
 І у соняшнім промінні
 Віяться — грають мотилі.
 А внизу — широкі ниви,
 Простір, воленська для всіх...
 Сонце, квіти, рухи, співи,
 Щастя, радощі і сміх!...

ПОЛЬОВА БАБКА (*силітає з правого боку*):

Кому се весело так нині?...

КОНИК (*одстрибнувши від бабки на безпечне віддалення*):

Не підлітай! не підлітай!

Як хочеш — звідти розмовляй,
 А то втічу в одній хвилині.

ПОЛЬОВА БАБКА (*сміється*):

Не байсь, голубчику, в сю мить

Як-раз я в доброму гуморі,

Бо не голодна, й відпочить
 Вже просять крильця прозорі,
(Крутиться на місці, оглядаючи себе).
 А правда, гарні!... Бабич мій
 Не дарма вяне від кохання
 До мене...

КОНИК (*цілком поважно*):

Правда, красний стрій,
 Ale у нього крапце вбрання. (*Показує на метелика*).

ПОЛЬОВА БАБКА (*оглядає того*):

У кого? В нього?...

Та... нічого...

Хоч, правду кажучи, мені
 Не той... Занадто вже перісте.
 До того-ж ще — й не зовсім чисте,
 Торкнись — і ввесь у порохні.

Та і тендітненьке нівроку:

Необережно зачепись

За щосі. — і крильця раптом: трісь!
 Понівечини і спереду і збоку.

А в мене — глянь: і крила й стан
 Лиснятъ, як сталь, тверді, як з луба,
 Ім не страшна ніяка згуба,

А полечу,

То задирчу,

Мов той аероплан! (*сміється*).

Не раз від мене й ти ховався, —
 Признайся!

КОНИК (*підстрібнувши*):

Бувало. Та не їх,
 Сказати по правді, я лякався,
 А щелепів страшних твоїх.

ПОЛЬОВА БАБКА:

Ну, хто-б казав,

А ти-б вже, друже мій, мовчав,
 Бо й сам таки, здоров, зубатий.
 Ну, що-ж... Не всяк, як мотилі:
 Напивсь роси та й тим багатий.
 Вимоги наші не малі!
 Не меду нам, як тій бжолі
 Потрібно, — щось смачніше... (*побачивши бжолу*)
 Ось гляньте, гляньте, — сміх один!
 Про вовка мова, бач, а він
 До гурту й сам...

КОНИК:

І ледви дише,
 Сердешна.

БЖОЛА (*з ношою в руках вилітає до них з лівого боку й зупиняється, важко дихаючи*):

Фу!... Се, другі, ви?
 Добридень! красної години
 І пожитку доброго що-днини!

ПОЛЬОВА БАБКА (*ущіпливо, глузливо*):

Красненько дякуєм! Сакви
 Твої, я бачу, вже повненькі, —
 Щаслива доленька твоя. (*Сміх*).

БЖОЛА:

І не кажіть, мої рідненькі!
 Таки вморилась добре я.
 Бог дав нам нині день погожий,
 Роботи-ж в нас — хоч одбавляй, —
 Правдивий рай!
 (*Всі сміючись, перезираються й хитають головами*).

ПОЛЬОВА БАБКА (*підморгуючи кони-кovi, показує пальцем на чоло: благувата мовляв*):

Воїстину, рай Божий!

Либонь, від самої зорі

Не присідала ти ні разу...

БЖОЛА (*обурено*):

Що? Що?... Сидіть в такій порі?

ПОЛЬОВА БАБКА:

Та й я-ж кажу. Роби до сказу,

Аж поки випре з тебе дух.

Тобі-ж інак і жить — не жити,

Як не відвідаеш всі квіти...

БЖОЛА:

А що хіба? Чи я лінюх,

Ледащо, трутень, дармоїдка?

Працюю чесно день увесь,

Коли-ж спинюсь на хвильку десь,

То се буває зрідка,

Коли западто вже зморюсь.

МЕТЕЛИК:

Ха-ха — ха-ха! Бува й зо мною:

Як натанцююсь, накручусь,

То голова — як з переною,

І мушу часом хоч на мить

Присісти й відпочити.

БЖОЛА (*ображено*):

Ну... нам нема часу до танців...

ПОЛЬОВА БАБКА (*глузливо*):

Не слухай ти їх, ланців, —

Роби своє...

КОНИК:

Налщо-ж робить?

Працюєш щиро, до знемоги

Немов ледачому на злість,

А прийде дідько той двоногий
І запрацьоване поїсть.

ПОЛЬОВА БАБКА:

Вже правда, сестро. Се-ж рабунок!
Навіщо і робить було,
Щоб хтось жививсь на твій рахунок?
Чи в вас ступилося жало?...
Та я-б на нього всен'ким роєм,
Як тільки зявиться в бжільник,
Пішла-б з крівавим, смертним боєм.
Ого! ще й як би він утік!

БЖОЛА (*посміхаючись*):

Е ні... Він робить те в приязні.
Не жаль для нього нам трудів.

КОНИК:

Що? Що?... З приязні?

ПОЛЬОВА БАБКА (*станувши плецима на бік*):

Справжні блазні! —
Без гонору і без голів.

КОНИК:

Грабіж із ласки! Щось не знане
Відколи й світ стоїть, біг-ме!
Та хто на тебе тільки гляне,
Побачить вбраничко саме,
То вже одразу ласку тую
Всяк зрозуміє добре. Глянь
На себе в воду немутную:
Чи бачив хто таких ще пань?
Уся у поросі, марою
Літаєш всюди цілий день,
Щоб медом з квітів і пергою
Сповнить дурний, порожній пень.
А хтось нетружений уміло
Все те любенько забере, —

Бо що йому? — Велике діло,
Що бжілка з голоду помре!...

БЖОЛЯ:

Не байсь, не вмру! Про нас він дбає,
І як, і що робити, знає.
Сховає нас від лютих зим,
В часи безмеждя нагодує...
Не говори... І він статкує, —
Не пропадемо ми за ним.
А що роблю — то так же треба:
Пролине літо золоте,
Нема де взяти тоді. Чи з неба
Хто кине наїм усе оте!

КОНИК:

Та ти на себе озирнися
І порівняй себе до них! (*Показує на
бабку й метелика які, почувши се
крутятися на місці закохано огляда-
ючи свої вбрання.*)

Вони на-диво одяглися,
А ти — ха пху! Дивитись гріх!

БЖОЛА:

Не мають іншої роботи,
То й одягаються! А нам
Про твої дбати нема охоти.

МЕТЕЛИК:

Чому-ж не вратися і вам?
Лишіть нудну роботу к бісу
Та роєм цілим за село,
Поки ще сонце не зайшло,
На жваві три до гір, до лісу,
На луки, в поле, над потік...

ПОЛЬОВА БАБКА:

Коптовна в літі кожда хвилька.

КОНИК (*наслухує*):

А-цить!... Здається, чоловік... (*Дивиться праворуч*).

Так, так.. А з ним маленьких кілька..

Чого їм треба? Не інак,

Як тягне дух їх медовий.

Та най я буду не козак,

Коли не так!

А-ну сховаймось. Геть розмови!

БЖІЛКА (*радісно*):

Гаразд, гаразд — почуєш сам,

Що він не ворог нам.

(*Всі ховаються в куці*).

ДТИ (*скачутъ, оточивши оїда Антона*):

Діду, меду! Ви-ж божились...

І мені і їй, ю тому!

ДД (*сміється*):

Де вам у біса я візьму?

Репяхами учепились...

1-Й ХЛОПЧИК:

От бач, які тёпер недобрі!

А вранці що казали нам?

ДД (*сидя на ослоні й береться до дов-*

бання колоди):

Немає меду!

ДІВЧИНКА:

Як?... А там (*показує на пасіку*).

ДД (*посміхаючись*):

Візьміть сами, коли хоробрі!

2-Й ХЛОПЧИК:

Еге сами... Нам страшно бжіл.

ДІД:

А я хіба з заліза кутий?
Не забереш же іх в запіл,
Та ще, як улий лютий...

ДІТИ (*вдалочи, що плачуть*):

Пхе-е... А що-ж робить?

ДІВЧИНКА:

Навіщо-ж вранці нас дурили?

I-Й ХЛОПЧИК:

Я меду хочу...

II-Й ХЛОПЧИК:

Говорили,

Дасте нам меду...

ДІД:

Ну-ж бо цить!
Як сонце сяде за горою,
Влетять у вулик всі бжілки,
Візьму я сірки із собою,
То вже здобуду щільники.

ДІВЧИНКА:

Навіщо сірки?

ДІД:

Попереду
Бжілок я димом задушу...

ДІВЧИНКА (*з жахом*):

Душить?!...

ДІД:

Для вас же согрішу:
Не вбити бжіл — не їсти меду.

ДІТИ (*дивляться одно на одного*):

А я не хочу!... — Й я! — І я!

ДІД:

Як? Розхотілося?...,

ДІВЧИНКА:

Нам школа
Бжілок.

ДІД:

От бач, — вже недогода.
А як же візьмеш ти з улля?

1-Й ХЛОПЕЦЬ:

А як торік ви, діду брали?

ДІД:

Так само: сірку запалю,
Дірки щільненько затулю...

ДІВЧИНКА (злякано):

А бжоли?...

ДІД:

Бжоли? — Повмірали.
Ведеться вже усюди так:
А то-ж інакше як?

2-Й ХЛОПЕЦЬ:

А вчитель наш — і мед виймає
І бжіл ніколи не вбиває.

ДІД (сердито):

Що? Що?... Багато тямиш ти
Й учитель твій! Іди до нього —
Хай меду дасть своєго,
Чого-ж роззвяли роти?...

2-Й ХЛОПЕЦЬ:

У нього вулики тарненькі, —
Я бачив іх як ті хатки.

І рямці в них такі біленькі
І всі повненькі пільники.

Ви-б, діду, подивились...

ДІД (гнівно):

Що?...

Мене учитель буде вчити,

Як коло бжіл мені ходити?...
 Не діжде! Вчитель твій ніщо,
 А я бжоляр на всю округу,
 І кожний знає скрізь мене!...
 Щоб слухав я того драбугу
 Й його верзякання дурне?...
 Мій батько й дід отак робили,
 То щоб якийсь там молодик
 Та глузду більше мав і сили
 І ліпше зладив свій бжільник?...
 Відколи сонця світ душили
 Ми бжіл і будемо душить, —
 Нема великої в тім шкоди!
 Нам ні до чого всі ті моди, —
 Не треба нам людей дурити,
 Бо ліпших улів, як колоди
 Або соломяні коші,
 Немає в світі, — запини,
 Або на кирпі зарубай!
 Отсе і край!...

2-Й ХЛОПЕЦЬ:
 А в нього ліпші...

ДІД (*тупає ногою*):
 Знов своєї?
 А-ну йдіть теть собі звідсіль
 І не морочте ви моєї
 Старої голови, покіль
 Я не розсердився!

ДІВЧИНКА (*до хлопців*):
 Ходімо!
 Не хочу й меду я того...

ДІД:
 Ідіть до вчителя свого!...

1-Й ХЛОПЧИК (*до діда*):

А ми бабуні розповімо,
Що ми у вас були,
А ви нам меду не дали... (*Тікають*).

ДЕД (*услід*):

До дідька до лихого!
Ти ба — які митці!... (*довбає дали*).
Учитель... хе!... Всі горобці
Уже цвірінкають про нього.
А що, — спитай?...
Диви — знайшовся радця!...
Хоч не живи... хоч помірай, —
Учити курку стали яйця!... (*Потроху заспокоюється*).

Казали батько ще мені:
Не вчися, синку в тих учених,
У навіжених, —
Бо правда вся — в старовині...
А про нових не хтів і чути...

Казав: нове:
То чортове,
А ті учені — баламути... (*Наспівуючи*
тихо: „*Та були в кума бжоли*“).
Хе... бжоли... бач, живі... Брехня!
Хотів би подивитись
На вулик той... Бридня!
Не варто і трудитись... (*Дрімає, відкинувшись на цівку липи*).

МЕТЕЛІК (*вилітає з куща*):

Замовк... заснув уже старий?
Нагнав лиш суму та нудоти.
А-ну сюди! сюди боржай
До дідька смутки і турботи!
Ще сонце сяє,

Ще сад співає, —
Нехай живе життя!
Пливіть, бажані
Хвильки останні,

А там — хоч забуття!...

КОНИК (*виводять із бабкою з кущів до смерти перелякану бжілку*):

Ну, що? казали-ж ми, небого,
Яка вам дяка буде всім
Від бжоляра сього старого:
За добрий мед сірчаний дим!

ПОЛЬОВА БАБКА:

Про нас всі кажуть, що бабки —
То небезпечні хижаки,
Ми-ж проти них святі та божі,
А сі, бігте, на дідька схожі!

БЖОЛА (*опритомнівши*):

Спасибі, любі... Ніби сон
Стралний я бачила... й немає...

ПОЛЬОВА БАБКА (*ударивши об поли руками*):

Се добрий сон!.. А то хто-ж — он?...
(*показує на діда*).

Глянь, мов не він, — сидить, дрімав...

МЕТЕЛИК (*сидіє коло діда наспівуючи*):

А я діда не боюсь, не боюсь,
І до нього притулусь, приторнусь!
(*Пританцювую*).

Ой гоп, таки — так!

Любив рожу будяк:

„Роже квітко моя,

Красна доля твоя!“

Рожа-ж каже: „Таки так,

Нема квітки по над мак!“

КОНИК (*обурено*):

Та кинь своє ти круть та верть! —
Тут ось нещастя, тут ось смерть,
А він танцює, навіжений.

МЕТЕЛИК:

Що? Смерть?... Хороша річ:
І я умру, як зайде ніч...

ПОЛЬОВА БАБКА:

Чи не від того ти й шалений? (*До бжілки*):
Ти знаєш що? Іди домів,
І дай усім своїм пораду —
Тікати геть із цього саду
До вчителя...

ДД (*крізь сон*):

До ста чортів!...

ПОЛЬОВА БАБКА:

Чи маєте в такій подяці
Вигинуть в діда без пуття,
То ліпше геть...

БЖОЛА:

Ох, шкода праці!

КОНИК:

Та що робить! Рятуй життя!
Іди боржій!

БЖОЛА:

Спасибі, друзі!
Чим-дуж до вулика біжу
І своїй матці розкажу! (*Зникає в насії*).

КОНИК:

Ота! Котюзі по заслuzі (*до метелика*):

Тепер і ти собі стрибай,

А ми поможемо у сьому
На злість старому. (*Сміється*).

ПОЛЬОВА БАБКА:

А-ну гонивітре, співай!
(*Стаютъ у коло й танцюютъ*).

МЕТЕЛИК:

Заснув старий, та й не чує,
Що бжола його змандрує.
Спи старенъкій мій діду,
Поки бжілок ані сліду!
Ой чук ані диш!
Зазирає дід у кіш:
Коли-б бжілок не душив,
Тоді, може, й мед би їв,
Заглянь діду на останку
Ще й у трухляву дуплянку:
А в дуплянці — тихо-тихо...
„Лихо, лихо, бжолярихи! —
Пусто в уллях — пусто й в дзбанку!”
(*Регіт*).

КОНИК:

Ну їй мистець ти пісень складати!

ПОЛЬОВА БАБКА:

Де ти навчись, скажи мені?

МЕТЕЛИК:

Проміння сонечка ясні
Мене навчили, пане-братьє.
Адже живу один я день
То наспіваюсь хоч пісень!
(*Танцюють знов*).

Гей, дід меду захотів:

До вуліка — дулю ззів! —
Було-б бжілок не душити,
А по правді з ними жити,

То і меду б попоїв!
 Кричить баба як жива:
 „Діду меду!“ — тай нема.
 Та за дідом за Антоном
 Погналася з макогоном
 На вулицю через пліт!
 Закричав старий Антін:
 „Покинь стара макогін! —
 Буду бжілок шанувати,
 Будеш меду силу мати,
 Най вам трясця, най вам хрін!“
 (*Кидають танцювати й хатаються за
 животи від ревоту*).

КОНИК:

Ха-ха-ха! Ну ти й штукар!
 Кепська доля бжолярева...

ПОЛЬОВА БАБКА:

Ну, й наслухався бжоляр!...

МЕТЕЛИК:

Гляньте, гляньте! королева!
 (*Смеркає. В глибині саду, в пасіці по-
 чинається метушня. Видно як попе-
 реду у фантастичнім сієві проходить
 зліва на право з почотом за собою,
 матка; за нею навантажені добром
 бжоли, потім друга третя й т. д. зни-
 кають праворуч*).
 Танець, чи що?... Краса яка!

КОНИК:

Тобі на думці завше танці!
 Ідуть від смерти, сіроманці,
 З свого старого бжільника
 Світ за очі.

ПОЛЬОВА БАБКА:

Тепер поскаче
Старий бжоляр, як замісьць бжіл
Та пустку в уликах побаче.
О зареве як з ляку віл!

МЕТЕЛИК:

Куди ж вони супроти ночі?
Все йдуть та йдуть... їх ціла тьма...

КОНИК:

Туди, де приймуть їх охоче
А дід - же сіркою прийма...

ДІД (*кидається з просонку*):

Куди? Куди? Страйвайте!
Не буду більше вас душить!
(Хоче бігти до пасіки, заплутується за дуплянку й паде).

КОНИК, БАБКА й МЕТЕЛИК:

Ха-ха! Ха-ха! Тікайте!
Бо, як устане буде бить! (*Ховаються в кущі*).

УЧИТЕЛЬ (*виходить з правого боку з рівним уликом у руках. За ним діти*):
Що з вами діду? Не забились?
Добрый вечір!

ДІД (*підвішивши, протирає очі й озирається*):

Ти глянь!... Мара...
Якісь химери, бач, приснилися...
Ох, се, не до добра! (*Біжить до пасіки й оглядає вулики*).

УЧИТЕЛЬ (*до дітей*):

Та що се з ним?... Не привітався...
Побіг до бжіл, мов сам не свій...
(Ставить вулика на стіл).

Чому із нами не зостався?
Підіть гукніть його боржай!..

ДІВЧИНКА:

Вже йдуть сами...

2-Й ХЛОПЕЦЬ (*радо*):
І веселенькі.

УЧИТЕЛЬ:

Стрівожився дід не знати чим,...
А що там діду?

ДІД (*сміючись махає рукою*):
Бог із ними...
Се ви?... Бувайте здоровенькі!

УЧИТЕЛЬ (*стрівожено*):

Стрівожило, кажу, вас щось?

ДІД:

Еге-ж еге... Сказати сором...
Таке чудне щось приверзлось...
І припяло всього докором...
Про бжілок бачив дивний сон.
Не чисте в діда, бач, сумління,
Ну, й приверзлось... Се що за скри-
ня? (*Показує на вулик*).
Неначе хатка без вікон?...

УЧИТЕЛЬ (*сміється*):

Не йшли до мене у гостину,
То я до вас хоч на хвилину...
Та не вдавайте ви незнайка...

2-Й ХЛОПЕЦЬ:

Се-ж вулик той, що я казав.

ДІД (*наступивши але посміхаючись в уса*):

Розумний з вас щось кождий став.
Так, кажете, що се не байка?...

УЧИТЕЛЬ (*сміється*):

Забрати мед і бжіл у нім
Лишить надалі ще живими?
Ех діду, діду! Байка в тім,
Що люди й досі ще старими
Звичаями живуть, коли
Нові вже є далеко ліпші.

ДІД (*насміваючись*):

Старі звичаї, пане, кріпші...

УЧИТЕЛЬ:

Але шкідливі для бжоли.
За труд її корисний, чистий —
Ви їй дарунки сірчані...
А се-ж розбій... та й без користі...

ДІД:

Та годі... Бачив се у сні
Пуття і справді з того мало,
Та вже... що з воза впало,
Пропало. Ви нам покажіть,
Як по-новому все робить.

(Учитель показує вулик рамці *то-що*.
Дід з цікавістю розглядає їй слухає).

УЧИТЕЛЬ (*читає коротеньку лекцію з
раціонального пасічництва*).

ДІД:

Так, так... Тепер і я вже бачу,
Що мудра вигадка. Се ви,
З своєї, пане, голови?

УЧИТЕЛЬ:

Та де! Ума на се не трачу...
Колись в недавні давнині
За се бжоляр один узяўся
На Україні. Прозивався

Він — Прокопович. Чули? Ні?
Адже сій вигадці сто літ!

ДІД:

Сто літ! І ми не знали досі?
Жили, як в темнім льосі?

УЧИТЕЛЬ:

Так, діду ввесь бжолярський світ
Лиш вуликів таких вживає,
Не хоче вже колод дурних,
Кошів соломяних тісних,
Бо про бжолу розумно дбає.

ДІД:

Виходить, що не говори,
На старість доведеться вчитись?
Ну щоб не гаяти пори,
Піду на вашу пасіку дивитись.

УЧИТЕЛЬ:

О вік живи і вік учишь, —
Так кажуть мудрі люди,
Роби добро, то добре й буде,
Для нас, для всіх усюди й скрізь.
(Учитель бере вулика і йде право-
руч. За ним дід).

ДІТИ (*плещуть од утіхи в долоні*):

Медок солодкий будем мати,
Як будем бжілок шанувати!
До біса дим той сірчаний! —
Поставим вулик рамовий!...
(Біжать за дідом і вчителем).

АПОТЕОЗ (живий образ).

В глибині саду та сама пасіка, але вулики ратомові. На пасіці — дід і діти. Близьче сидить королева бжіл; по боках у дві лави — бжілки.

ХОР БЖІЛ:

Ми з бжолярем в одній родині,
І тільки спогадам страшним
Встає минуле наше нині:
Було за праці доброчинні
Давав він нам сірчаний дим.
Та Бог послав, добром налиту,
Вкраїнську душу в давнині,
Що побідила смерть неситу,
Дала нам, щастям оповиту,
Спокійну долю, ясні дні. —
Живе душа та нелукава
В серцях у наших і тепер:
То Прокопович — наша слава!
Не вмре його велика справа,
І сам він в ній живе, не вмер!

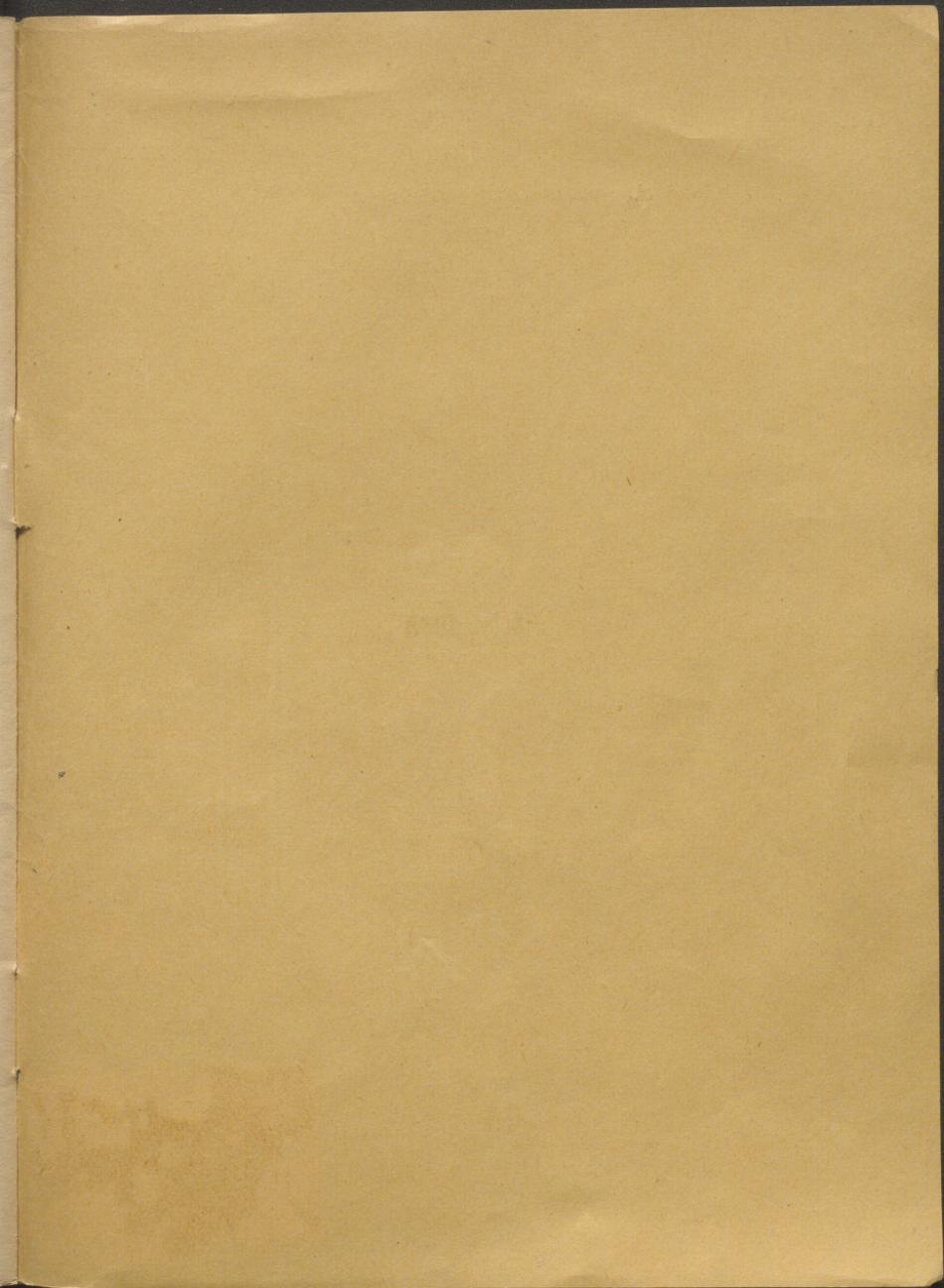
ВИГУКИ:

Слава! Слава Прокоповичу!
Слава! Слава!...

ЗАВІСА.

3044
Б8

-5.IV.1938

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001007762473